

Arrest

nr. 113 675 van 12 november 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 26 augustus 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 juli 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 september 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 oktober 2013.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. GYSEMBERG loco advocaat S. VAN ROSSEM en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen zou u over de Pakistaanse nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Hafizabad (provincie Punjab). U zou een Ahmadi zijn. U zou een fietsenfabriek uitgebaat hebben in Lahore. U zou sinds 2009 leider zijn van de "Khuddams" (jongerenorganisatie binnen de Ahmadi gemeenschap) op lokaal vlak. In 2009 zou u eveneens 'secretary of preaching' zijn geworden binnen uw gemeenschap op lokaal vlak. U zou gepreekt hebben en mensen hebben verteld over uw religie. Op 23 maart 2011 zou u aanwezig geweest zijn en gepreekt hebben toen een niet-Ahmadi genaamd A. S. zich zou bekeerd hebben tot uw religie. Leden van "Kathm-e-Nabuwat" en "Tehreek-e-Taliban" zouden u daarvoor verantwoordelijk hebben gehouden. Die leden zouden de volgende dag

naar uw woning zijn gekomen en de woning beschoten hebben. U, uw echtgenote en kinderen zouden via de achterzijde kunnen ontsnappen zijn. Jullie zouden naar Rabwah gegaan zijn. Op 2 april zou u alleen naar Lahore (Pakistan) teruggekeerd zijn. U zou afwisselend bij vrienden, op hotel of in uw fietsenfabriek verbleven hebben. U zou M. Q., een persoon waarmee u zaken deed, op 25 april 2011 een aantal boeken hebben gegeven aangaande uw religie. Op 9 mei 2011 zou uw fietsenfabriek aangevallen zijn door leden van "Kathm-e-Nabuwat" en M. Q. Vervolgens zou u in Gujranwala (Pakistan) hebben verbleven in een hotel dat de smokkelaar voor u geregeld zou hebben. Op 13 mei 2011 zou u aangeklaagd zijn onder artikel 298C van de Pakistaanse strafwet door M. Q. Op 20 mei 2011 zou u Pakistan hebben verlaten. U zou per vlucht met een vals paspoort van Lahore via Abu Dabi naar België zijn gereisd. Uw broer zou al lang in het Verenigd Koninkrijk ("VK") hebben verbleven en uw vader zou in 2012 naar het "VK" zijn gegaan waar hij erkend zou zijn als vluchteling. U vroeg asiel aan in België op 23 mei 2011.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: uw originele identiteitskaart, uw originele huwelijksakte, originele geboorteaktes van uw drie kinderen, originele schooldiploma's, originele documenten van uw fietsenzaak, een fotokopie van een document betreffende het verblijf van uw vader en broer in het "VK", originele juridische documenten betreffende de rechtszaak tegen u, originele documenten aangaande uw activiteiten voor de Ahmadi gemeenschap in Pakistan en België, originele brieven van de Kalief in Londen en originele internetartikelen van de algemene situatie in uw regio.

B. Motivering

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat Ahmadi in Pakistan te maken kunnen krijgen met discriminatoire maatregelen, bedreigingen en geweld. Het Commissariaat-generaal is zich bewust van de precare situatie waarin Ahmadi in Pakistan zich kunnen bevinden, maar benadrukt dat elke asielaanvraag individueel beoordeeld dient te worden. Het loutere feit Ahmadi te zijn in Pakistan is op zich dan ook niet voldoende om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Dit wordt bevestigd door de UNHCR in de "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Members of Religious Minorities from Pakistan" van 14 mei 2012. Hierin stelt het UNHCR dat Ahmadi "are likely to be in need of international refugee protection on account of their religion, depending on the individual circumstances of the case." Hieruit volgt dat een verwijzing naar een risicoprofiel, met name het behoren tot Ahmadi-gemeenschap, dan ook niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.

Er dient na uw gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u er echter niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, dit om onderstaande redenen.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over zijn identiteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute. Uit de stukken in het administratief dossier en uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze medewerkingsplicht.

Uit informatie verkregen van het 'United Kingdom Border Agency' ("UKBA"), waarvan een kopie zich in het administratief dossier bevindt (zie document 1, blauwe map), blijkt dat u in het bezit bent geweest van twee Pakistaans paspoorten en dat u met beide paspoorten bezoekersvisa ("visit visa") hebt gevraagd op 18 juni 2007, 16 juni 2008 en 3 juni 2009. Deze visums voor het Verenigd Koninkrijk ("VK") werden u telkens geweigerd. Vooreerst hebt u deze informatie bij uw asielaanvraag en in uw verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken ("DVZ") verzwegen voor de Belgische asielinstanties. Bij de "DVZ" hebt u met geen woord gerept over aanvragen voor visa voor Europese

landen ofschoon dit uitdrukkelijk werd gevraagd (zie verklaring "DVZ", punt 23). Pas tijdens het gehoor bij het CGVS vertelde u terloops bij de vraag of u al eerder in Europa was geweest dat u vier of vijf jaar geleden een visumaanvraag voor het "VK" hebt aangevraagd (zie gehoorverslag CGVS 2 p.5). Echter blijkt uit de informatie van het "UKBA" dat u drie keer hebt getracht een visum te verkrijgen. U stelde uitdrukkelijk dat u slechts een keer een visumaanvraag hebt gedaan (zie gehoorverslag CGVS 2 p.6), wat uiteraard niet strookt met de gegevens van het "UKBA". Uiteindelijk confronteerde het CGVS u met deze gegevens en stelde u dat u met een duplicaat van uw paspoort voordien ook al een visumaanvraag hebt ingediend (zie gehoorverslag CGVS 2 p.7). Het CGVS stelde de vraag om aan te geven wanneer en voor welke landen u visa hebt aangevraagd. U kon enkel stellen dat het voor het "VK" was maar u kon zich de aanvraagdata niet herinneren (zie gehoorverslag CGVS 2 p.7). Het lijkt er dan ook danig op dat u de asielinstanties hier geen informatie over wil verschaffen en uw medewerking niet wil verlenen. Er kan dan ook worden vastgesteld dat u getracht heeft om op intentionele wijze de Belgische asielinstanties te misleiden. U verzweeg deze feiten niet enkel, u was duidelijk onwillig om een meer gedetailleerde uitleg over uw visa-aanvragen te verschaffen. Deze elementen ondermijnen op fundamentele wijze uw algehele geloofwaardigheid.

In het licht van de vaststellingen omtrent uw verzwezen visum(aanvraag) kunnen er ook de nodige vraagtekens worden geplaatst bij de door u uiteengezette reisweg van Pakistan naar België en de daarbij gebruikte reisdocumenten, waardoor de geloofwaardigheid van de omstandigheden van uw vertrek uit Pakistan en van uw asielrelaas verder wordt ondermijnd. Men kan er immers redelijkerwijze van uit gaan dat u gebruik heeft gemaakt van uw eigen paspoort om uw land van herkomst te verlaten. Uw paspoort was immers nog geldig toen u Pakistan op 20 mei 2011 zou hebben verlaten en u heeft op 23 mei 2011 een asielaanvraag ingediend in België. Uw verklaring dat u een vals paspoort gebruikte lijkt dan ook ongeloofwaardig. Dat er sterke vermoedens zijn dat u met een geldig paspoort uw land van herkomst heeft verlaten, strookt niet met uw verklaring dat de Pakistaanse overheden naar u op zoek zouden zijn. U legde uw origineel paspoort ook niet voor aan de Belgische asielinstanties. U antwoordde stereotiep dat u uw eigen paspoort aan de smokkelaar hebt afgegeven (zie gehoorverslag CGVS 2 p.7). Het CGVS kan dan ook niet nagaan welke in- of uitreisstempels of welke visa dit paspoort bevat. U zou ook al eerder met uw paspoort hebben gereisd naar India maar u kon niet zeggen wanneer (zie gehoorverslag CGVS 2 p.6). Het CGVS merkt nog op dat u ook geen ander bewijs van uw beweerd reisweg naar België voorlegde zoals bagagelabels en dergelijke. Het CGVS voegt hier nog aan toe dat het CGVS door middel van uw naam in te geven op Facebook een profiel vond op uw naam. U gaf ook toe dat dit uw profiel betrof (zie gehoorverslag CGVS 2 p.8). Op uw profiel staat een statusupdate 'I am fine u remember me Paries' (zie document 5, blauwe map). Het lijkt er op dat u al eerder in Europa met name in Parijs bent geweest. Hiermee geconfronteerd gaf u aan dat u dat niet hebt geschreven wat merkwaardig is aangezien u stelde dat het uw profiel is (zie gehoorverslag CGVS 2 p.8). U kon ook niet aangeven wie dit dan wel zou hebben geschreven (zie gehoorverslag CGVS 2 p.8). Overigens komt de andere aangegeven info zoals woonplaats en scholing overeen met uw gegevens en plaatste u verschillende foto's op uw profiel. Daarnaast is het opmerkelijk dat hoewel u zich bewust bent van het overlijden van Osama bin Laden, u aangaf dat u zich het jaar van zijn dood niet kan herinneren (zie gehoorverslag CGVS 2 p.18). Nochtans is bin Laden overleden net een tweetal weken voor uw beweerd vertrek uit Pakistan en werd hier veel ruchtbaarheid aan gegeven (zie document 7, blauwe map). Het is dan ook bevreemdend dat u dit gegeven niet kan plaatsen in uw asielrelaas. Deze vaststellingen wijzen er dan ook op dat u Pakistan op een ander moment en op een andere manier verlaten heeft dan hetgeen u tijdens uw asielaanvraag verklaarde. Dit ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van dit aspect van uw asielrelaas en laat het CGVS onmogelijk toe uw werkelijke reisroute en moment van vertrek uit Pakistan te bepalen gezien het ontbreken van uw paspoort en aannemelijke verklaringen.

Verder was uw ingeroepen vrees voor vervolging tweeledig. Enerzijds vreest u groeperingen zoals "Kathm-e-Nabuwat" en "Tehreek-e-Taliban" omdat u geholpen zou hebben bij de bekering van een moslim. Anderzijds vreest u een aanklacht onder artikel 298C van de Pakistaanse strafwet ingediend door M. Q. bij een rechtbank. Omwille van onderstaande redenen wordt er geen geloof gehecht aan uw verklaringen.

Wat uw vrees betreft voor "Kathm-e-Nabuwat" en "Tehreek-e-Taliban" kunnen volgende opmerkingen gemaakt worden.

Zo kan er getwijfeld worden aan uw beweerd functie als 'secretary of preaching'. U legde verschillende documenten (zie document 8 tot 12, groene map) neer van uw betrokkenheid bij de Ahmadi-gemeenschap in België en Pakistan (o.a. foto's, brieven van de kalief, donaties). Hierbij kan opgemerkt worden dat deze uw algemene betrokkenheid aantonen maar niet uw beweerd functie

als 'secretary of preaching'. Ze tonen enkel aan dat u mogelijks een lokale leider was van de "Khuddams". Daarbij kan nog opgemerkt worden dat uw verklaringen over uw activiteiten en de beweerde functie van 'secretary of preaching' vaag te noemen zijn. Zo wist u niet precies meer wanneer u deze functie zou hebben verkregen behalve dat het in 2009 was (zie gehoorverslag CGVS 2 p.13). Dit is merkwaardig gezien de impact van deze functie. U kon ook weinig vertellen over uw concrete activiteiten (zie gehoorverslag CGVS 2 p.13). U kon ook geen voorbeelden aanreiken van activiteiten onder uw functie als 'secretary of preaching' (zie gehoorverslag CGVS 2 p.14). Gevraagd naar anekdotes, kon u enkel aangeven dat de gemeenschap gratis medische kampen organiseerde (zie gehoorverslag CGVS 2 p.14). Dit alles ondermijnt het geloof in uw beweerde functie en ondermijnt reeds uw verklaringen aangaande de prediking van S.

Voorts beweerde u geprekeert te hebben op 23 maart 2011 en daarbij zou A. S. zich bekeerd hebben tot uw religie. Deze persoon zou een ba'it formulier ondertekend hebben (zie gehoorverslag CGVS 2 p.19). Het is merkwaardig gezien uw beweerde functie als 'secretary of preaching' dat u de bekering niet hebt uitgevoerd maar slechts als getuige het formulier zou hebben ondertekend (zie gehoorverslag CGVS 2 p.19 en p.20). Uw vriend T. zou de bekering hebben uitgevoerd maar deze had op dat moment geen functie in de gemeenschap (zie gehoorverslag CGVS 2 p.19). U legde ook het desbetreffende ba'it formulier niet voor. U legde enkel een internetartikel neer waarin zou staan dat T. aangeklaagd is voor blasfemie (zie document 11, groene map). Dit klopt maar dit handelt over andere feiten en gaat niet over de bekering van een moslim. Overigens kan u niet aantonen dat T. aanwezig was bij de beweerde bekering. Bijkomend is uw kennis over A. S. vaag te noemen zeker aangezien u beweerde al een jaar contact te hebben gehad met hem voor zijn beweerde bekering (zie gehoorverslag CGVS 2 p.19). U kon niet aangeven wanneer u S. voor het eerst zou hebben ontmoet (zie gehoorverslag CGVS 2 p.19). Gevraagd om meer te vertellen over S. kwam u niet verder dan dat hij een braaf persoon is die bij de overheid werkt en van de regio is (zie gehoorverslag CGVS 2 p.20). De door u aangehaalde problemen (o.a. aanval op uw huis en fietsenfabriek) zijn ernstige gevolgen van de beweerde bekering die volgens uw beweringen werden genoteerd in een rapport door de plaatselijke president van uw gemeenschap (zie gehoorverslag CGVS 2 p.17). U maakte aldus niet aannemelijk waarom u dit rapport niet kan voorleggen. Dergelijk manifest gebrek aan essentiële bewijsstukken (ba'it formulier en rapport), terwijl dit redelijkerwijze mag worden verwacht, tast de aannemelijkheid van uw asielrelaas manifest aan. De beweerde bekering wordt dan ook als niet aannemelijk beschouwd gezien een gebrek aan bewijs en uw povere kennis van S. Bijgevolg ondermijnt dit uw vrees voor groeperingen zoals "Kathm-e-Nabuwat" en "Tehreek-e-Taliban".

Aangaande uw vrees voor de beweerde aanklacht kunnen volgende opmerkingen geformuleerd worden. U legde een aantal juridische stukken neer (zie document 7, groene map). **Ten eerste** verwijst het CGVS naar informatie waarover het beschikt waaruit blijkt dat vervalste documenten veelvuldig voorkomen in Pakistan (zie document 3, blauwe map). **Ten tweede** moeten documenten gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen wat hier niet het geval was. Zo legde u drie juridische stukken neer waarvan u slechts één document kon benoemen (zie gehoorverslag CGVS 2 p.15). U weet ook niet op welke wijze uw broer deze juridische documenten heeft verkregen (zie gehoorverslag CGVS 2 p.15). U stelde zelf dat u weinig over de documenten kon vertellen, wat merkwaardig is aangezien u beweerde de stukken te hebben gelezen (zie gehoorverslag CGVS 2 p.15). U stelde dat er een deel in het Urdu is opgesteld, wat klopt maar het betreft hier niet de vertaling van een ander deel (zie gehoorverslag CGVS 2 p.16). Het blijkt duidelijk om drie verschillende stukken in een juridische procedure te gaan gezien de data met name 13 mei 2011, 5 januari 2012 en 10 mei 2012 (zie document 7, groene map). U kon ook niet aangeven wat de huidige stand van zaken is in de aanklacht (zie gehoorverslag CGVS 2 p.16). U had er totaal geen idee van wat er in de aanklacht is gebeurd (zie gehoorverslag CGVS 2 p.16). Het CGVS heeft dan ook geen zicht op het verloop van de aanklacht en welke stappen zijn ondernomen. U weet ook niet welke rechter de zaak behandelt en of er hoorzittingen zijn gehouden (zie gehoorverslag CGVS 2 p.17). U kon ook niet aangegeven wat er nu juist in de stukken staat geschreven (zie gehoorverslag CGVS 2 p.18). U verklaarde foutief dat u voor feiten onder artikel 298C levenslang en de doodstraf kan krijgen (zie gehoorverslag CGVS 2 p.16). Deze verklaringen kloppen niet met de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt en werd toegevoegd aan het administratieve dossier (zie document 6, blauwe map). U werd immers aangeklaagd onder het artikel 298C waardoor u maximaal veroordeeld kan worden tot een gevangenisstraf van drie jaar. Dat u van deze zaken niet op de hoogte bent, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas, temeer daar u beweerde 'secretary of preaching' te zijn, zou u toch moeten weten welke straf aan artikel 298C dat gericht is tegen "preaching" vast kan hangen. Zeker gezien deze aanklacht mede de kern vormt van uw asielrelaas. **Ten derde** hebt u weinig ondernomen om u te informeren naar deze aanklacht. U hebt geen advocaat ingehuurd en u hebt zich niet geïnformeerd naar deze zaak (zie gehoorverslag CGVS 2 p.17). Het is ook zeer merkwaardig dat u over

de problemen en de aanklacht van M. Q. met geen woord hebt gerept tijdens het interview bij de "DVZ". U stelde enkel dat er een aanklacht was tegen u wegens prediking maar nergens gaf u aan dat deze klacht handelde over uw problemen met Q. (zie vragenlijst CGVS punt 3.2 en 3.5 p.2 en p.3). Het CGVS hecht dan ook geen geloof aan de aanklacht en de bijhorende documenten.

Uit bovenstaande vaststellingen dient dan ook besloten te worden dat u uw beweerde problemen met "Khatm-e-Nabuwat", "Tehreek-e-Taliban" en de Pakistaanse autoriteiten onvoldoende aannemelijk hebt gemaakt. U komt dan ook niet in aanmerking voor de toekenning van de vluchtelingenstatus en de Subsidiaire Bescherming.

Verder verwees u naar de problemen van uw vader en broer en dat zij als vluchteling erkend zijn (zie gehoorverslag CGVS 2 p.9). Er dient echter op gewezen te worden dat het CGVS elk asiëldossier individueel behandelt. Het feit dat uw vader en broer als vluchteling erkend zouden zijn in het "VK" heeft dan ook geen directe invloed op uw persoonlijke asielaanvraag. Elke asielaanvraag wordt immers individueel beoordeeld. Daarenboven heeft het CGVS geen zicht op de redenen waardoor uw vader of broer als vluchteling zouden zijn erkend. U legde slechts één fotokopie van een uittreksel neer waaruit de erkenning van uw vader zou kunnen blijken en geen volledig dossier van uw vader of broer (zie document 6, groene map).

De overige door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in een positieve zin zouden doen ombuigen. Uw identiteitsdocumenten, die van uw familie en uw schooldiploma's kunnen aanvaard worden aangezien uw identiteit hier niet wordt betwist (zie document 1 tot en met 4, groene map). De geboorteaktes van uw kinderen zijn geenszins een bewijs dat u tot 20 mei 2011 in Pakistan zou hebben verbleven. Immers kan u na de verwekking van uw derde kind (geboren in september 2011, verwekt begin 2011) reeds het land hebben verlaten. De documenten van uw zaak tonen enkel aan dat u een zaak hebt uitgebaat in Pakistan maar niet tot wanneer u deze zaak hebt uitgebaat (zie document 5, groene map). De krantenartikelen en internetartikels zijn algemene artikels over de gemeenschap en handelen niet over u en niet over uw beweerde problemen (zie document 11, groene map en gehoorverslag CGVS 2 p.15).

Tot slot blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas en Khyber-Pakhtunkhwa. Hoewel de situatie in de provincies Baluchistan, Punjab, Sindh, Azad Kashmir en Gilgit-Baltistan verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager. De situatie in Azad Kashmir en Gilgit-Baltistan is immers relatief stabiel te noemen. Het geweld dat in de provincies Baluchistan, Punjab en Sindh voorkomt neemt weliswaar de vorm aan van zelfmoordaanslagen, targeted killings, en sektarisch geweld, doch dit kadert niet binnen een aanhoudende en open strijd tussen gewapende groeperingen en de Pakistaanse autoriteiten of tussen gewapende groeperingen onderling. De gewelddadige confrontaties en incidenten die er plaatsvinden overstijgen niet het niveau van interne ongeregelde heden in de zin van artikel 1, tweede lid van het Tweede protocol bij de Geneefse verdragen van 12 augustus 1949. Daar er in de provincie Punjab thans geen sprake van een gewapend conflict in volkenrechtelijke zin is, bestaat er actueel voor burgers afkomstig uit deze provincie geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, het rechtzekerheidsbeginsel en de

motiveringsverplichting, van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling en de artikelen 3 en 9 van het EVRM.

De verzoekende partij brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

De Raad wijst er op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

De verzoekende partij klaagt de schending aan van het rechtszekerheidsbeginsel. Op een theoretische uiteenzetting na, duidt de verzoekende partij de schending van dit beginsel niet *in concreto*. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

De verzoekende partij betwist vervolgens de motieven van de bestreden beslissing één na één.

Zo stelt de verzoekende partij vooreerst dat zij haar visumaanvraag niet wilde verbergen. Op de Dienst Vreemdelingenzaken zou enkel gevraagd zijn of zij al eerdere asielaanvragen had ingediend. Verzoeker heeft naar waarheid geantwoord. Hij zou niet de intentie gehad hebben om zijn visumaanvraag te verbergen of om onjuiste verklaringen af te leggen. Er werd hem daarnaast duidelijk gemaakt zo kort en concreet mogelijk te antwoorden op de vragen bij de Dienst Vreemdelingenzaken, wat verzoeker dan ook deed. De verzoekende partij begrijpt niet hoe de visumaanvraag afbreuk doet aan haar asielrelaas en meent dat de commissaris-generaal haar dossier oppervlakkig heeft bekeken.

Verder stelt de verzoekende partij dat haar vader en broer in het Verenigd Koninkrijk de vluchtelingenstatus bezitten, zodat er in haren hoofde een indicatie zou bestaan van een gegronde vrees voor vervolging. Zij vervolgt haar betoog door te stellen dat zij haar visa aanvraag in 2007, 2008 en 2009 en dus voor zij problemen kreeg in Pakistan. Verder zou verzoeker maar een *visit visa* aangevraagd hebben, dat louter gediend zou hebben om zijn familie te bezoeken.

Wat de reisweg van verzoeker betreft, meent de verzoekende partij dat verzoeker geen andere keuze dan mensensmokkel zag om te vluchten naar België. Evenmin kan verzoeker verweten worden dat hij geen details kan geven over het overlijden van Osama Bin Laden. Hij leefde immers al een tijdje ondergedoken.

De veronderstelling dat verzoeker in Parijs geweest zou zijn is volgens de verzoekende partij onbegrijpelijk: de vermelding van het woord "Paries" op een sociale netwerksite zou geen zwaardere bewijskracht toegedicht mogen worden dan de verklaringen van verzoeker.

De Raad is van oordeel dat de verwerende partij in haar nota er terecht op wijst dat "[...] het feit dat tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken alleen de hoofdlijnen mogen aangebracht worden geen afbreuk doet aan de vaststelling dat van verzoeker verwacht kan worden dat hij waarheidsgetrouw antwoordt op de vragen die hem gesteld worden en hij eensluidende verklaringen aflegt. Tijdens het interview op de DVZ werd aan verzoeker uitdrukkelijk gevraagd: "Bezit de asielzoeker een verblijfsdocument/visum voor een andere lidstaat van de EU?" waarop verzoeker "Neen" antwoordde (vraag 23 DVZ-verklaring). Pas tijdens het gehoor bij het CGVS vertelde verzoeker terloops bij de vraag of hij al eerder in Europa geweest was dat hij vier of vijf jaar geleden een visumaanvraag voor het Verenigd Koninkrijk heeft aangevraagd. Echter blijkt uit de informatie van het UKBA dat verzoeker drie keer getracht heeft een visum te verkrijgen. Verzoeker stelde uitdrukkelijk dat hij slechts één keer een visumaanvraag heeft gedaan wat uiteraard niet strookt met de informatie van het UKBA. Uiteindelijk confronteerde het CGVS verzoeker met deze gegevens en stelde verzoeker dat hij met een duplicaat van zijn paspoort voordien ook al een visumaanvraag heeft ingediend waarop het CGVS hem vroeg om aan te geven wanneer en voor welke landen hij visa heeft aangevraagd. Verzoeker kon enkel stellen dat het voor het Verenigd Koninkrijk was maar hij kon zich de aanvraagdata niet herinneren. De bestreden beslissing stelt dan ook terecht vast dat het er danig op lijkt dat verzoeker de asielinstanties geen informatie hierover wil verschaffen en zijn medewerking niet wil verlenen. Er kan dan ook worden vastgesteld in de aangevochten beslissing dat verzoeker getracht heeft de Belgische autoriteiten op intentionele wijze te misleiden. Verzoeker verzweeg de feiten niet enkel, hij was duidelijk onwillig om een meer gedetailleerde uitleg over zijn visa-aanvragen te verschaffen. (...) Verweerder merkt voorts op dat het argument als zouden zijn vader en broer erkende vluchtelingen zijn in het Verenigd Koninkrijk, geen afbreuk doet aan de plicht van de Commissaris-generaal om elke asielaanvraag in beginsel afzonderlijk te onderzoeken. Verder stelt verweerder vast dat verzoeker op geen enkele manier uiteenzet of verduidelijkt op welke wijze de erkenning van zijn familieleden de motieven van de bestreden beslissing zou kunnen ombuigen. De bestreden beslissing stelt verder nog vast dat het CGVS geen zicht heeft op de redenen waardoor verzoekers vader of broer als vluchteling zouden zijn erkend. Verzoeker legde slechts één fotokopie neer van een uittreksel waaruit de erkenning van zijn vader zou kunnen blijken en geen volledig dossier van zijn vader of zijn broer. Ook bij voorliggend verzoekschrift wordt dit niet toegevoegd. (...) Verweerder wijst er op dat de bestreden beslissing terecht enkele vraagtekens plaatst bij de door verzoeker uiteengezette reisweg van Pakistan naar België en de daarbij gebruikte reisdocumenten waardoor de geloofwaardigheid van de omstandigheden van zijn vertrek uit Pakistan en van zijn asielrelaas verder wordt ondermijnd. Men kan er immers redelijkerwijze van uit gaan dat verzoeker gebruik heeft gemaakt van zijn eigen paspoort om zijn land van herkomst te verlaten. Verzoekers paspoort was immers nog geldig toen hij Pakistan op 20 mei 2011 zou hebben verlaten en hij heeft op 23 mei 2011 een asielaanvraag-ingediend in België. Verzoekers verklaring dat hij een vals paspoort gebruikte lijkt dan ook terecht ongeloofwaardig. Dat er sterke vermoedens zijn dat verzoeker met een geldig paspoort zijn land van herkomst heeft verlaten, strookt niet met zijn verklaring dat de Pakistaanse overheden naar hem op zoek zouden zijn. Verzoeker legde zijn origineel paspoort ook niet voor aan de Belgische asielinstanties en laat ook bij voorliggend verzoekschrift na om dit neer te leggen. Op het CGVS antwoordde verzoeker dat hij zijn eigen paspoort aan de smokkelaar heeft afgegeven. Het CGVS kan dan ook niet nagaan welke in- of uitreisstempels of welke visa dit paspoort bevat. Verzoeker zou ook al eerder met zijn paspoort hebben gereisd naar India maar hij kon niet zeggen wanneer. Het CGVS merkt nog op dat verzoeker ook geen ander bewijs van zijn beweerde reisweg naar België voorlegde zoals bagagelabels en dergelijke."

Wat de vaststelling inzake "Paries" betreft en de gevolgtrekking die eraan gegeven wordt in de bestreden beslissing, is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal hier inderdaad niet overtuigt. Een uitspraak die minstens op verschillende wijze kan worden opgevat, is geen begin van bewijs dat verzoeker in Parijs heeft verbleven voor zijn vlucht naar België. Deze vaststelling is derhalve overtoollig, zonder echter afbreuk te doen aan de talrijke overige vaststellingen uit de bestreden beslissing.

Daarenboven meent de Raad dat het onaannemelijk is dat verzoeker zich de raid op de verblijfplaats van en de dood van Osama Bin Laden, niet kan herinneren, gezien deze gebeurtenis voor Pakistan (en ook voor de relatie tussen Pakistan en de V.S) een zeer grote impact had en heeft en zodoende veel commotie heeft veroorzaakt. Deze vaststelling ondermijnt, samen met de bemerking dat verzoeker verschillende keren een visum voor het V.K. heeftaangevraagd, zijn gehele asielrelaas. Immers kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat deze vaststellingen belangrijke indicaties zijn dat verzoeker Pakistan op een ander moment en op een andere manier heeft verlaten dan hij verklaard heeft.

De verzoekende partij betwist vervolgens de vaststellingen uit de bestreden beslissing inzake verzoekers beweerde profiel in de ahmadi-gemeenschap. Zij stelt dat het niet duidelijk is op welke informatie de commissaris-generaal zich steunt bij de formulering van dit motief en dat men de informatie dient te vermelden waarover het commissariaat-generaal beschikt. Uit de stukken zou volgens verzoeker duidelijk zijn betrokkenheid blijken. Bovendien is zijn officiële titel niet van belang, maar wel zijn betrokkenheid.

De verwerende partij stelt volgens de Raad terecht dat *"uit het administratief dossier duidelijk blijkt dat er wel degelijk kan getwijfeld worden aan verzoekers beweerde functie als 'secretary of preaching'. Hij legde verschillende documenten neer van zijn betrokkenheid bij de Ahmadi-gemeenschap in België en Pakistan (o.a. foto's, brieven van de kalief, donaties). Hierbij merkt de bestreden beslissing terecht op dat deze verzoekers algemene betrokkenheid aantonen maar niet zijn beweerde functie als 'secretary of preaching'. Ze tonen enkel aan dat verzoeker mogelijks een lokale leider was van de "Khuddams". Daarbij kan nog opgemerkt worden dat verzoekers verklaringen over zijn activiteiten en de beweerde functie van 'secretary of preaching' vaag te noemen zijn. Zo wist verzoeker niet precies meer wanneer hij deze functie zou hebben verkregen behalve dat het in 2009 was. Dit is merkwaardig gezien de impact van deze functie. Verzoeker kon ook weinig vertellen over zijn concrete activiteiten. Hij kon ook geen voorbeelden aanreiken van activiteiten onder zijn functie als 'secretary of preaching'. Gevraagd naar anekdotes, kon verzoeker enkel aangeven dat de gemeenschap gratis medische kampen organiseerde. Verweerder wijst er op dat er geen informatie gehanteerd werd om tot deze vaststellingen te komen. Uit verzoekers gebrekkige verklaringen en neergelegde documenten leidt de Commissaris-generaal immers voldoende af dat deze eventueel verzoekers algemene betrokkenheid kunnen aantonen doch geenszins zijn beweerde functie als 'secretary of preaching'. Verzoeker heeft zijn beweerde problemen geenszins aannemelijk gemaakt."*

De Raad handhaaft het motief van de bestreden beslissing en wijst er op dat de niet-aannemelijkheid van een asielrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het Commissariaat-generaal moet niet bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn (RvS 4 december 2006, nr. 165.484).

Wat het beoordelen van de authenticiteit en bewijskracht van neergelegde stukken betreft wijst de Raad er op dat dit behoort tot zijn soevereine appreciatiebevoegdheid. Met betrekking tot de documenten aangaande verzoekers activiteiten voor de ahmadi-gemeenschap stelt de bestreden beslissing terecht: *"Zo kan er getwijfeld worden aan uw beweerde functie als 'secretary of preaching'. U legde verschillende documenten (zie document 8 tot 12, groene map) neer van uw betrokkenheid bij de Ahmadi-gemeenschap in België en Pakistan (o.a. foto's, brieven van de kalief, donaties). Hierbij kan opgemerkt worden dat deze uw algemene betrokkenheid aantonen maar niet uw beweerde functie als 'secretary of preaching'. Ze tonen enkel aan dat u mogelijks een lokale leider was van de "Khuddams". Daarbij kan nog opgemerkt worden dat uw verklaringen over uw activiteiten en de beweerde functie van 'secretary of preaching' vaag te noemen zijn. Zo wist u niet precies meer wanneer u deze functie zou hebben verkregen behalve dat het in 2009 was (zie gehoorverslag CGVS 2 p.13). Dit is merkwaardig gezien de impact van deze functie. U kon ook weinig vertellen over uw concrete activiteiten (zie gehoorverslag CGVS 2 p.13). U kon ook geen voorbeelden aanreiken van activiteiten onder uw functie als 'secretary of preaching' (zie gehoorverslag CGVS 2 p.14). Gevraagd naar anekdotes, kon u enkel aangeven dat de gemeenschap gratis medische kampen organiseerde (zie gehoorverslag CGVS 2 p.14). Dit alles ondermijnt het geloof in uw beweerde functie en ondermijnt reeds uw verklaringen aangaande de prediking van S."*

Om de bewijswaarde van een stuk te ontkennen dient dit documenten niet van valsheid beticht en beoordeeld te worden conform artikel 23 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Verder meent de verzoekende partij dat het opnieuw niet duidelijk is op welke informatie de commissaris-generaal zich steunt voor het stellen van het motief over de bekering van S. Eventuele tegenstrijdigheden volstaan niet om de gegronde vrees uit te sluiten. De commissaris-generaal zou geen rekening houden met alle elementen van het dossier.

Betreffende de vaststellingen over de beweerde rol die verzoeker speelde in de bekering van S., handhaaft en benadrukt de Raad de vaststellingen van de bestreden beslissing. Verzoeker weet zeer weinig tot niets over S., hoewel hij een jaar lang contact met hem had. Voorts legt verzoeker geen enkel begin van bewijs neer hoewel hij zelf te kennen gaf dat zijn beweringen genoteerd werden door een plaatselijke president van de gemeenschap. Verzoeker maakt op generlei wijze duidelijk waarom hij dit rapport niet kan voorleggen (gehoorverslag 17 juni 2013 p. 17 en 19).

Wat verzoekers argument aangaande de informatie waarop het motief zich zou steunen betreft, stelt de Raad vast dat deze bewering niet dienstig is daar er niet naar enige informatie verwezen wordt en uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat het motief is gebaseerd op eigen verklaringen van verzoeker met verwijzingen naar het gehoorverslag van zijn verklaringen tijdens het gehoor. Voor het argument inzake de zogenaamde tegenstrijdigheden wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing geen tegenstrijdigheden aangaande dit motief vermeldt. Wel werd er vastgesteld dat verzoeker zeer weinig wist over S. en over zijn bekering.

Daarnaast wijst de Raad er op dat de motivering als geheel moet worden gelezen en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de aannemelijkheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319).

Voor wat de betwisting van de vaststellingen omtrent de neergelegde juridische stukken betreft, verwijst de Raad naar hetgeen reeds werd uiteengezet over de bewijskracht van documenten.

Waar de verzoekende partij nog aanvoert dat de motiveringsplicht geschonden wordt door niet te onderzoeken wat de gevolgen zijn voor verzoeker om als Ahmadi in Pakistan te overleven, wijst de Raad er op dat de commissaris-generaal zowel in de bestreden beslissing als in haar nota erkent dat *"Ahmadi in Pakistan te maken kunnen krijgen met discriminatoire maatregelen, bedreigingen en geweld, zoals blijkt uit de informatie die aan het administratieve dossier is toegevoegd. Het Commissariaat-generaal is zich bewust van de precare situatie waarin Ahmadi in Pakistan zich kunnen bevinden, maar benadrukt dat elke asielaanvraag individueel beoordeeld dient te worden. Het loutere feit Ahmadi te zijn in Pakistan is op zich dan ook niet voldoende om te besluiten t t de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten t t de toekenning van de subsidiaire bescherming. Dit wordt bevestigd door de UNHCR in de "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Members of Religious Minorities from Pakistan" van 14 mei 2012 die aan deze nota wordt toegevoegd (bijlage 1). Hierin stelt het UNHCR dat Ahmadi "are likely to be in need of international refugee protection on account of their religion, depending on the individual circumstances of the case". Hieruit volgt dat een verwijzing naar een risicoprofiel, met name het behoren t t de Ahmadi-gemeenschap, dan ook niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Een individuele beoordeling van de vraag van verzoekende partij naar internationale bescherming, waarbij zij haar vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk."* In casu stelde men terecht vast dat verzoekers aangebracht asielrelaas niet aannemelijk is, waardoor zijn vrees in concreto niet is aangetoond.

De verzoekende partij klaagt de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, wat inhoudt dat hij zijn beslissingen moet stoen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 8 mei en 17 juni 2013 op het Commissariaat-generaal werd gehoord, waarbij zij de mogelijkheid kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Tijdens het volledige gehoor was zij in het gezelschap van een tolk die het Urdu machtig is. De bestreden beslissing is grotendeels gesteund op de verslagen van dit gehoor. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van de verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming

van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Aldus kan niet worden vastgesteld dat de commissaris-generaal hier onzorgvuldig heeft gehandeld.

De Raad stelt ook vast en dat er geen essentiële elementen ontbreken die inhouden dat hij niet kan komen tot een bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen.

De verzoekende partij klaagt de schending van het redelijkheidsbeginsel aan. Het redelijkheidsbeginsel is enkel dan geschonden wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing (RvS 20 september 1999, nr. 82.301; RvS 18 april 1997, nr. 65.919). De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

Wanneer het naar voren gebracht asielrelaas niet aannemelijk is, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM dient te worden opgemerkt dat dit artikel inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (*cf.* HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). De verzoekende partij geeft niet aan welke ruimere aspecten van artikel 3 van het EVRM in vergelijking met artikel 48/4, §2, van de vreemdelingenwet ten onrechte buiten beschouwing zijn gebleven (RvS 11 mei 2012, nr. 8472 (c)). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen desbetreffend in dit arrest wordt gesteld.

De bewering van de verzoekende partij als zou de bestreden beslissing niet vermelden welke de redenen zijn waarom de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd mist feitelijke grondslag. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten om de subsidiaire beschermingsstatus niet toe te kennen. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

De verzoekende partij stipt ook de politieke situatie in Pakistan aan. Zij verwijst hiervoor naar enkele stukken van mensenrechtenorganisaties en informatie met betrekking tot recente bomaanslagen.

De Raad is van oordeel dat deze informatie betrekking heeft op mogelijke ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de vreemdelingenwet.

De loutere verwijzing naar en neerlegging van rapporten van algemene aard over de toestand van het land van herkomst zonder een concreet verband aan te tonen met haar individuele en persoonlijke situatie (RvS 24 januari 2007, nr.167.854), bewijst echter persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat in haren hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat niet. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en de verzoekende partij blijft hiertoe in gebreke.

Het argument dat een mogelijk schending van artikel 48/4 § 2 c) van de vreemdelingenwet niet werd onderzocht faalt, daar de bestreden beslissing omstandig motiveerde waarom er geen sprake is van een situatie van willekeurig geweld in de provincie Punjab, vanwaar verzoeker afkomstig is.

De verzoekende partij voert de schending van artikel 9 van het EVRM aan, gezien verzoeker zijn geloof actief beleefd heeft zowel in Pakistan als in België en hij zich inzet voor zijn gemeenschap, zodat bij een eventuele terugkeer deze feiten alsook de wettelijke beperkingen opgelegd door de Pakistaanse autoriteiten verzoeker verbieden zijn geloof te beleven. Derhalve maakt dit een schending van voornoemd artikel 9 uit. Zij verwijst eveneens naar het arrest van het Hof van Justitie van 5 september 2012 (Duitsland t. Y en Z).

De Raad bevestigt de bemerking van de verwerende partij, waar die stelt dat *“uit dit arrest niet kan worden afgeleid dat het loutere feit Ahmadi te zijn in Pakistan en het daaraan gekoppeld ontzegd zijn van rechten, op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag of de toekenning van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.”*

Het Hof van Justitie stelt dat individuele beoordeling noodzakelijk is: "65 Zoals de advocaat-generaal in punt 52 van zijn conclusie heeft uiteengezet, volgt daaruit dat de handelingen die door hun intrinsieke zwaarwichtigheid samen met de zwaarwichtige gevolgen ervan voor de betrokken persoon kunnen worden geacht een vervolging te vormen, niet moeten worden geïdentificeerd op basis van het onderdeel van de godsdienstvrijheid dat zij aantasten, maar op basis van de aard van de onderdrukking waaraan de betrokkene wordt onderworpen en van de gevolgen ervan. 66 De zwaarwichtigheid van de maatregelen en de sancties die tegen de betrokkene zijn genomen of kunnen worden genomen bepalen dus of een schending van het door artikel 10, lid 1, van het Handvest verzekerde recht een vervolging in de zin van artikel 9, lid 1, van de richtlijn vormt. 67 Bijgevolg kan een schending van het recht op godsdienstvrijheid een vervolging in de zin van artikel 9, lid 1, sub a, van de richtlijn vormen wanneer de asielzoeker wegens de uitoefening van die vrijheid in zijn land van herkomst een werkelijk gevaar loopt om met name te worden vervolgd of te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende straffen die afkomstig zijn van een van de in artikel 6 van de richtlijn bedoelde actoren. 68 In dit verband moet worden gepreciseerd dat een bevoegde autoriteit die overeenkomstig artikel 4, lid 3, van de richtlijn op individuele basis een verzoek om internationale bescherming beoordeelt, alle handelingen waaraan de verzoeker is blootgesteld of het gevaar loopt te worden blootgesteld in de beschouwing moet betrekken om te bepalen of, rekening houdend met zijn persoonlijke situatie, deze handelingen moeten worden geacht een vervolging in de zin van artikel 9, lid 1, van de richtlijn te vormen."

De Raad is van oordeel dat gesteund op de persoonlijke situatie van verzoeker, hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij werkelijk gevaar loopt om te worden blootgesteld aan vervolging of een reëel risico op ernstige schade omwille van de uitoefening van zijn geloof. Artikel 9 van het EVRM is niet geschonden.

De verzoekende partij heeft haar asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van burgers als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

Het middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf november tweeduizend dertien door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,
toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS